

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

КЕМДЕН

Мої легені запалили, коли я зробив глибокий вдих, прагнучи кисню, якого там не було. Пальці аж свербіли, так хотіли схопитися за сигарету, хоч я й кинув курити шість років тому. На висоті у мене так було щоразу — принаймні з диханням.

Бажання закурити? Його люб'язно дарувала Альба, штат Колорадо, населення — 649 людей. Саме такий напис був на знаку, який я проминув десь півтора кілометра тому. Хоча не варто було довіряти знаку, який не змінювався ще з часів до мого народження, — що в моєму рідному місті зовсім не дивно.

Нічого не змінилося відтоді, як я поїхав, і в цьому полягала суть містечка. Якщо не зважати на асфальтовані дороги, Альба була містом-привидом, що найкраще збереглося в Колорадо. І туристи, якими кишіли його вулиці влітку, забезпечували життя крихітного містечка протягом усієї зими.

Поки я простягав руки до вечірнього сонця і засніжених вершин наді мною, аби повернути життя м'язам, які тримав у напрузі всю довгу дорогу з Північної Кароліни, сума на бензоколонці росла. Подих березневого вітру

пробився крізь моє виснаження, і я відчув його крижані пальці на своїй оголеній шкірі. Тут, на висоті трьох тисяч метрів, погода була явно не для футболістів.

Мою увагу привернуло чиєсь зітхання, і я обернувся до «мінівена», який хвилину тому припаркувався за моїм «джипом». Білявка в завеликих для її обличчя сонцезахисних окулярах і пухнастому зимовому пальті витріщалася на мене, стоячи однією ногою на асфальті, а другою в машині, ніби хтось натиснув на паузу, коли вона виходила.

Я опустив руки, і моя сорочка ковзнула на місце, прикриваючи татуйовану смужку живота, на яку дівчина, без сумніву, уже встигла надивитися.

Вона швидко похитала головою й почала заправлятися. Принаймні не перехрестилася й не позадкувала.

Або вона переїхала до Альби в останні десять років, або моя репутація дещо збілділа після того, як я пішов до армії. Чорт забирай, може, мешканці Альби просто забули про мене.

Я закінчив заправляти бак і попрямував до маленької крамнички, щоб узяти чогось випити. Одному Богу відомо, що є в тата в холодильнику.

Двері зачинилися за мною з дзеленчанням, і я кивнув на знак привітання літньому чоловікові, що спирався на прилавок. Схоже, містер Вільямсон досі був власником заправки. Його густі сріблясті брови радісно піднялися, на губах виникла усмішка. І одразу ж — у зворотному порядку: брови опустилися, усмішка згасла. Чоловік розгублено кліпнув. А тоді його очі звузилися: він упізнав мене.

Схоже, моя слава не забулася.

Я швидко обрав кілька пляшок води з невеликого асортименту й поніс до прилавка.

Очі старого бігали між моїми руками й пляшками, коли він перелічував їх, наче я збирався усе те вкрасти або що. Я був багато ким, але не злодієм.

Дзвоник знову задзеленчав, і Вільямсон помітно розслабився.

— Добридень, лейтенанте Голле! — привітав він свого нового відвідувача.

Чудесно.

Я навіть не підняв очі. Цей упертий, старий, схильний до осуду шмат лайна ненавидів мою...

— Трясця його матері! Кеме!

З поліцейським значком був не Тім Голл, а його син Гідеон.

Щелепа Гіда відвисла, світло-карі очі округлилися від шоку. Вираз обличчя — як тоді, коли Ксандер заштовхав нас до жіночої роздягальні восени на першому курсі. Я так і не вигадав, як до пуття віддячити братові за його спробу дідівщини — не можна сказати, що хтось повірив, ніби Ксандер міг опуститися так низько. Зрештою, він був хорошим сином.

— Думав, що офіцерам поліції не можна лаятися, коли вони у формі. — Я швидко обвів його поглядом. На відміну від свого батька, Гід був ще достатньо підтягнутий, тож живіт не звисав над ременем.

— А солдатам можна? — поцікавився він.

— Узагалі-то, це дає нам додаткові очки. А крім того, я більше не ношу форму. — Я не носив її вже сімнадцять днів. — Твій батько знає, що ти поцупив його значок?

— Більше? А твій... — Він зітхнув. — Трясця, я не загодував кпинів! — Я розсміявся у відповідь на його сміх. — Радий тебе бачити! — Він міцно обійняв мене, впиваючись своїм значком мені в груди.

— І я тебе. — Я усміхнувся, коли ми відступили один від одного. — Насправді ти, певно, єдина людина, яку я радий бачити.

— Ой, та годі тобі. А як же містер Вільямсон? — Гід глянув через моє плече й скривився, побачивши вираз обличчя Вільямсона. — Гарзд, може, йому ти й не радий.

— Йому справді ніколи не було до мене діла. — Я знизав плечима, чудово усвідомлюючи, що той мене чує.

— Востаннє, коли був тут, ти викинув когось у це вікно. — Гід показав на скло, яке давно замінили. — Боже, як давно це було? Чотири роки тому?

— Шість, — автоматично відповів я. З небагатьох речей, які я пам'ятав про ту ніч, дата трималася в пам'яті напрочуд міцно.

— Шість. Точно. — Обличчя Гідеона спохмурніло — без сумніву, він згадав, чому я приїздив до Альби востаннє.

Похорон Саллівана.

Горе могло от-от піднятися і вичавити залишки кисню з моїх легень, але я в мільйонний раз відтоді, як ми закопали Саллі в землю, відігнав його.

Боже, я досі чув його сміх...

— Ти плануєш заплатити за воду, Кемдене? — запитав містер Вільямсон.

— Так, сер, — відповів я, вдячний, що він урвав нас, і повернувся до прилавка, щоб закінчити покупки. Я добре бачив спалах здивування на обличчі Вільямсона від мого тону й того, що я подякував йому, взявши сумку й відійшовши вбік.

— Ця штука тебе вб'є, — сказав я Гідеону, коли він заплатив за шість упаковок содової.

— Ви з Джулі однакові, чуваче, — пробурмотів він собі під ніс, простягаючи свою картку. — Хіба не можна хлопцеві спокійно випити?

Смішно. Зараз я усміхався більше, ніж за весь минулий місяць.

— Як Джулі й діти?

— Доводять мене до п'ятики. — Він підняв свою содову вгору. — Ні, якщо чесно, усе чудово. Джулі зараз працює медсестрою, про що ти б знав, якби приєднався до світу соцмереж.

— Ні, спасибі. Який у цьому сенс?

Гідеон подякував містерові Вільямсону, і ми вийшли на вулицю.

— Який сенс? Не знаю. Щоб підтримувати зв'язок зі своїм найкращим другом?

— Ні, для цього є електронна пошта. Соцмережі — для людей, яким потрібно порівнювати свої життя. Будинки, відпустки, досягнення. Я не бачу сенсу стояти на ганку з рупором і розповідати, що їв на вечерю.

— До речі, про вечерю. Чи надовго ти в місті? — запитав він, коли ми зупинилися між моїм «джипом» і його пошарпаною патрульною машиною. — Джулі точно була б рада побачитися з тобою.

— Назавжди, — відповів я, трохи не поперхнувшись цим словом.

Він закліпав очима.

— Так, мені теж потрібен час, щоб це усвідомити. — Я подивився на гори, між якими спала Альба. А присягався ж, що більше ніколи їх не побачу.

— Ти пішов у відставку? Я думав, ти зробиш в армії кар'єру.

Я теж так думав. Ще одна річ, яку слід оплакувати.

— Офіцере Мелоне? — почувся по рації уїдливіший жіночий голос.

— Мерилін Лейквуд досі працює в диспетчерській? Скільки їй, сімдесят?

— Сімдесят сім, — поправив Гідеон. — І, перш ніж ти запитаєш, Скотту Мелону двадцять п'ять, і він велетенська скалка в моїй дупі.

— А чого ти хотів від сина мера?

— Сина мера? Коли ти востаннє розмовляв з...

— Офіцере Мелоуне? — Мерилін повторила високим від роздратування голосом.

— Тобі треба реагувати? — Я показав на рацію на його плечі.

— Реагувати треба Мелоуну, — пробурмотів він, хитаючи головою. — Це, мабуть, Женев'єва Довсон знову скиглить про кота Лівінгстонів у неї на підвір'ї. Якщо щось серйозне, Мерилін викличе мене. А тепер розкажи мені все. Коли ти приїхав? І як це — повернувся назавжди? Тобто ти переїхав сюди? У місце, яке ти називав «сатанинським»...

— Ксандер попросив, — урвав я його напівправдою, перш ніж він устиг нагадати мені ще одну причину, чому я запрягався ніколи сюди не повертатися. — Оскільки минуло шість років, я погодився.

— Твій тато, — м'яко сказав Гідеон.

— Мій тато.

Між нами промайнуло тихе порозуміння.

— Гідеоне Голле! — прокричала Мерилін по рації.

— Лейтенант, — прошепотів він до неба, перш ніж відповісти. — Так, Мерилін?

— Оскільки Диво-хлопчик не відповідає на виклик, здається, Дороті Паверс знову загубила Артура Денієлса. Вона прокинулася, а його вже не було.

Моє серце стислося, а погляд шугонув до вершини гори. Якщо вірити Ксандеру, тато кілька разів на тиждень тікав від своєї доглядальниці, але ніколи не відходив далеко від дому. Не допомагало й те, що Дороті Паверс була старшою за тата й, імовірно, їй самій потрібна була доглядальниця.

— Уже їду. Викликай звичайних пошуковців. — Гідеон перехопив мій погляд, а потім опустив руку з рацією.

— Мій тато. — Як далеко він міг зайти?

— Удруге за місяць. — Він стиснув губи. — Я поїду у відділок, щоб пересісти на повний привід. До твого дому на цьому не дойдеш.

— Сідай до мене. Я тебе підкину, — радше наказав, ніж запропонував я, не бажаючи чекати. Мій «джип» мав високий кліренс і масивні шини, V-подібний восьмициліндровий двигун і цілком достатню повнопривідну проходність, щоб пережити апокаліпсис. Та й дорога до тата була не такою вже й поганою в цю пору року.

Він погодився, і за хвилину ми виїхали на Голд-Крік-драйв, яка була головною артерією міста — без світлофорів, але зі снігоходами за потреби.

— Скільки часу тебе не було?

— Шість років. — Я зиркнув на нього. Хіба ми не говорили про це щойно?

— Ні, я про сьогодні. Коли ти поїхав із дому? Дороті не спала? А батько? — Він уже гортав свій мобільний телефон.

— Хотів би я допомогти тобі з хронологією, але ще не був удома. — Я повів очима на задне сидіння чотиридверного «Рубікону».

— Ти буквально щойно приїхав у місто? — Він перекинув сумки й коробки, які були моїми єдиними супутниками впродовж трьох тисяч кілометрів.

— Ага, — відповів я, коли ми проїжджали повз останню збудовану після п'ятдесятих років будівлю в Альбі. Перетнули міст через дев'ять метрів струмка Ровен, і засніжений тротуар закінчився, ознаменувавши наш в'їзд до капсули часу, яка підтримувала життя в Альбі. — Вирішив, що заправитися — хороша ідея. Хтось колись казав мені, що з повним баком легше тікати від поліціантів.